

UPA 2015/017
22. april 2014
Kalistat Lund

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan rammevilkårene for producenter af slagtedyr kan fremmes, således at produktion, drift og udbytte øges.
(Medlem af Inatsisartut Suka K. Frederiksen, Siumut)

Vi vil fra Inuit Ataqatigiit gerne deltage i denne forespørgselsdebat som er foreslået af Suka Kristiansen Frederiksen.

Vi regner bestemt med, at det stykke arbejde som Landbrugsudvalget nu har færdiggjort vil vise os en vej til at tage et skridt videre i vurderingen, og at man dermed politisk kan realisere de nødvendige tiltag, og vi håber også at debatten her vil være med til at danne afsæt for dette.

Målet må til hver en tid være at vi her i landet bliver selvforsynende med kød. Og for at nå dette mål, må vi se på de nødvendige rammevilkår. Nogle af disse vilkår skal udstikkes politisk, men de fleste tiltag vil ske ved at producenterne direkte selv er med til at udvikle.

Grundlaget må være et stabilt erhverv, og dette må sikres ved bl.a. at give de unge som skal overtage gode vilkår for at kunne drive dette erhverv videre. I disse år, og endnu, er det meget hårdt at starte op som fåreavler, idet de helt på egen hånd uden hjælp må starte op fra grunden. Hvis vi skal skabe et erhverv som udvikler sig, er det nødvendigt at skabe den nødvendige strategi ved opstart.

Vi må her i landet bestræbe os mere på at blive selvforsynende med kød. Og vi skal ikke kun tænke på Sydgrønland, men se på hvilke muligheder der også er i de nordligere egne. Vi nyder godt af okse- og svinekød fra andre lande, af dyr som aldrig har været udenfor, så derfor burde det jo ikke at være umuligt selv at forsøge sig med at avle dyr i stalde, for dette vil give os mulighed for at sprede dyreavlen ud til et større område.

Hvis vi skal opnå at være selvforsynende med kød er det nødvendigt med en opbakning af både forbrugerne og af handelen. Hvis produktet prioriteres som det vigtigste, ved vi af erfaring at det skal kunne konkurrere med det som vi får fra Ålborg, og det er det som vi til dels politisk må handle på.

Det nye NEQI A/S slagteri er vi alle forhåbningsfulde overfor, da det jo åbner op for mange muligheder som uden tvivl vil komme til at have en mærkbar indflydelse på kødforsyningen her. Vi har forhåbninger til, at når slagteriet kommer til at udnytte hele sin kapacitet i produktionen, at så vil man kunne reducere sine omkostninger som så igen vil have indvirkning på salget af produkterne.

Derudover mener vi, at man må arbejde for at NEQI A/S får reduceret sine el- og vandpriser, for når man kan prisnedsætte for fiskeindustrien, hvorfor kan man så ikke også gøre dette for NEQI A/S som jo forsyner befolkningen med kød?

Da fragtpriserne her i landet er meget høje, kommer produkterne ud til forhandlerne med en forhøjet pris hvilket har en indvirkning ved salg til forbrugerne. Vi må drage mere nytte af, at vi jo ejer rederierne, specielt når det kommer til selvforsyning. Vi er jo ikke ejere af rederierne for at kunne lette konkurrencen for udefrakommende, men målet er at kunne drage fordele ift. fragten. Vi mener, at vi må finde en fordelingsnøgle til hvor meget billigere det må være at fragte vore egne forsyninger i forhold til de produkter der sendes fra Ålborg. Hvis vi sammenholder afstanden fra Ålborg til Grønland, må vi kunne finde en kilopris for vores interne fragt her i landet.

Forslagsstilleren nævner problemer med vegetationen ved Qassarsuk-omegn i sin begrundelse. Det er uden tvivl fåreavlerne selv som i samarbejde kan løse og handle for at komme ud over dette problem. Vegetationen er jo meget betydningsfuld for at kunne avle sunde og rene dyr og er afgørende for, at fåreavlen nu har kunnet eksistere i 100 år.

Her i disse år planlægges der projekter som vil gøre det umuligt at benytte sig af disse vegetationer. Vi forstår godt fåreavlernes store sorg over dette, for der er fare for at et nyankommet mineselskab kommer og ødelægger det erhverv som de har bygget op fra grunden og som har forsynet os med godt kød.

Selvom vi har store forhåbninger til NEQI A/S, ved vi ikke hvad fremtiden vil bringe. For hvis man starter minedriften, må man end ikke benytte en dråbe fra Narsaq's vandforsyning i produktionen, og hvem vil også spise kød fra et sted hvor der er uranudvinding.

Vores land er så stort, og det siges at der er mange andre råstoffer andre steder, og vi har brug for Sydgrønland til vores dyreavl.

Medlem af Inatsisartut, Suka Kristiansen Frederiksen, tak for dit debatforslag.